

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové, soudců Faisala Husseiniho a Ondřeje Mráky v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený advokátkou Mgr. Monikou Janouškovou, Na Děkaně 2109/1, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2022, čj. KUZL-66195/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 1. 3. 2024, č. j. 72 A 41/2022 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Vsetín rozhodnutím ze dne 10. 6. 2022 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a uložil mu pokutu ve výši 8 000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců a náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Přestupku se žalobce úmyslně dopustil tím, že dne 11. 1. 2022 v 13:08 hodin v katastru obce Vsetín v místní části Bobrky v blízkosti budovy č. p. 495 na čtyřproudové komunikaci I/57, ve směru jízdy od obce Jablůnka, v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost mimo obec stanovena na 90 km/h, jel rychlostí nejméně 143 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 53 km/h. Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[3] Žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o přestupku.

[4] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí neúspěšně bránil žalobou u krajského soudu.

[5] Krajský soud neshledal důvodnou ani jednu z žalobních námitek. Žalobce v první řadě namítal, že jednal v krajní nouzi – převážel kočku ve vážném zdravotním stavu k veterináři. Dále namítal, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, žalovaný opomněl provést důkazy a do spisu nebyl zařazen návod k obsluze rychloměru.

[6] Žalobce (nyní *stěžovatel*) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 As 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11–12).

[8] Kasační stížnost je *nepřijatelná*.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Neoznačuje právní otázku, kterou se NSS dosud nezabýval, kterou NSS či krajské soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba změnit dosavadní judikaturu. Stěžovatel ani netvrdí, že se krajský soud bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury (pouze uvádí, že se k rozsudku NSS, na který stěžovatel odkázal, krajský soud nevyjádřil) nebo že hrubě pochybil při výkladu práva. Nic takového nezjistil ani NSS.

[10] Stěžovatel krajskému soudu v celé kasační stížnosti vytýká, že nad rámec správního řízení a argumentaci žalovaného tuto argumentaci ještě ve prospěch žalovaného rozšiřuje a svým rozsudkem doplňuje v neprospěch stěžovatele, což je nepřípustným postupem soudu a nahrazováním správního orgánu. Městský úřad ani žalovaný nijak nezpochybnili vážnost zdravotního stavu zvířete ani to, že jej stěžovatel v tomto vážném stavu převážel v motorovém vozidle: naopak tuto skutečnost vzali za jednoznačně prokázanou. Je nepřípustné, aby poté soud při přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu vytvářel nový skutkový děj (či spíš vytvářel další domněnky o něm) nebo nově zpochybňoval skutečnosti, které vzaly ze správní orgány za prokázané, a takto nově utvářený skutkový děj nadto využil k tíži stěžovatele s argumentací o neunesení důkazního břemene.

[11] NSS souhlasí se stěžovatelem, že krajský soud poněkud rozhojnil argumentaci správních orgánů. V nyní posuzovaném případě však nejde o hrubé pochybení soudu. Krajský soud reagoval na vznesenou žalobní námitku týkající se krajní nouze a vycházel přitom z obsahu správního spisu. Dle názoru NSS krajský soud pouze ucelil argumentaci týkající se krajní nouze – rozvedl, proč je tato obrana stěžovatele těžko uvěřitelná, a i kdyby se celá příhoda udála tak, jak tvrdí stěžovatel, ani pak nejsou naplněny podmínky pro uplatnění krajní nouze (viz body 33 až 35 napadeného rozsudku). Odkazy na judikaturu týkající se krajní nouze pak krajský soud implicitně vypořádal stěžovatelův odkaz na rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2011, čj. 9 As 76/2010 - 76. Z rozsudku devátého senátu, týkajícího se převozu psa, nelze automaticky činit závěr, že jakýkoliv převoz zvířete k veterináři je způsobit naplnit podmínky pro uplatnění krajní nouze. NSS zdůrazňuje, že jednání v krajní nouzi má dopad na posouzení zavinění, jde tedy o individuální posouzení každého jednotlivého případu. U každého případu je zapotřebí posuzovat konkrétní okolnosti. A jak správně uvedl i krajský soud, v nyní projednávané věci vedlo překročení nejvyšší dovolené rychlosti jen k nepatrnému zkrácení času dojezdu do cíle.

pokračování

[12] K implicitnímu vypořádání odkazu na judikaturu dodává NSS, že krajský soud vyšel ze soudních rozhodnutí, která se týkají institutu krajní nouze jako takové a podmínek, které musí být pro její uplatnění naplněny (zejména rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2023, čj. 7 As 264/2021 - 46, a usnesení ze dne 20. 12. 2023, čj. 2 As 225/2022 - 39). Tím se vyslovil, byť nepřímou, ke stěžovatelem zmiňovanému rozsudku 9 As 76/2010, který se věnoval konkrétně otázce dopravy zvířete. Jeho závěry však nelze absolutizovat či přejímat mechanicky (v daném případě je zřejmé, že překročení rychlosti bylo výrazně nižší než nyní; z tohoto rozsudku navíc ani nelze dovodit všechny relevantní skutkové okolnosti).

[13] Není ani pravda, že by správní orgány měly za prokázané, že stěžovatel převážel v okamžiku spáchání přestupku nemocné zvíře. Žalovaný v bodě 40 svého rozhodnutí píše, že zdravotní stav kočky nikdo nezpochybňuje, nicméně v bodě 29 uvádí, že příběh o převozu nemocné kočky není zcela věrohodný. Nutno také zdůraznit, že zdravotní stav kočky a to, zda byla skutečně převážena v době spáchání přestupku, jsou dvě odlišné skutečnosti. Žalovaný v bodě 40 svého rozhodnutí pouze reaguje na důkazní návrh stěžovatele a správně uvádí, že zdravotní stav kočky není předmětem sporu, resp. není pro posouzení spáchaného přestupku podstatný. NSS tedy nesouhlasí s tím, že by krajský soud nepřipustně zpochybňoval skutkový stav: jen více rozvinul jednu z argumentačních linií krajského úřadu a rozvedl jeho pochybnosti.

[14] NSS dodává, že se ztotožňuje s argumentací krajského soudu stran (ne)splnění podmínek pro uplatnění krajní nouze, i kdyby stěžovatel kočku v popisovaném stavu skutečně převážel. Stěžovatel sice policii sdělil, že jde o krajní nouzi, ale nebylo asi nic snazšího, než kočku hlídce ukázat a situaci ihned vysvětlit. V testu proporcionality pak nemůže obstát převoz k veterináři takovým způsobem, že je za podmínek vyplývajících ze skutkových zjištění překročena nejvyšší dovolená rychlost o 53 km/h (tedy ve velmi vysoké intenzitě), a tím ohroženo zdraví a životy jiných účastníků silničního provozu – lidí. A to navíc v případě, kdy se, jak již NSS zmínil, dojezd k veterináři ani nijak významně nezkrátil, ba naopak rychlá jízda vedla k silniční kontrole, která převoz prodloužila.

[15] NSS doplňuje, že žalovaný ve svém rozhodnutí jasně vypočítal (a krajský soud s tím souhlasil), jakého urychlení převozu by stěžovatel za daných podmínek dosáhl. Tato doba byla minimální (cca půl minuty). I proto není, při zohlednění intenzity porušení zákonné povinnosti, splněna podmínka proporcionality jednání v krajní nouzi. Závěrem totiž NSS zdůrazňuje, že judikatura obecně požaduje pro uplatnění tohoto institutu splnit podmínku jak subsidiarity, tak proporcionality (srov. § 24 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich¹). Zákonné předpoklady musí být naplněny oba; chybí-li jeden z nich, nelze institut krajní nouze použít (viz usnesení 2 As 225/2022, body 12 a 16, či již dříve rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2020, č. j. 8 As 119/2019 - 24, bod 13).

[16] V této věci nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Rozsudek krajského

¹ Nejde o krajní nouzi, jestliže toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvrácením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet.

soudu není nepřezkoumatelný a krajský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajskému úřadu žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2024

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu